

Vymýšlet každý den program pro ani ne dvouleté dítě není nic lehkého. Navíc, když je zima, ale přesto není sníh, mé kolosální a promakané denní harmonogramy, které spoívají v tom, že Ěeněk bude celý den spát, na ty mi mladý pákašle, a nesetkávají se s kladnými ohlasy.

Byt celý den zalezlý v pokojíku, hrát syntetický pisek a hrát hokej, na to už nemám sílu ani pomýšlení, takže pouze jednorázové krátké procházky, ze kterých taktéž nemám moc klidu na duši, protože ten malý sígr systematicky vbíhá autem pod kola, a když ho nenechám, zapšne.

No a pak to přišlo. Že žista jasna jsem si vzpomněl, že máme ve městě vlastní aquapark. Já si často posdobou jen tak z žista jasna občas vzpomínám na spoustu věcí. Paměť nefunguje, takže projevy vzpomínání jsou víceméně náhodné a nemají řád. Onehdá jsem si například v noci z žista jasna vzpomněl, že mladej šel spát bez věštek, tak jsem mu udělal Sunar a šel ho vzbudit. Když jsem ho v postýlce nenašel, tak jsem si poněkolicke vteřinách paniky žista jasna vzpomněl, že není na noc doma a je u babičky. Jindy jsem zase přišel nákupem, zaal v autě oběd a náhle, z žista jasna, jsem si vzpomněl, že dítě je přikurtovaný v kočárku a žve za dvtáhu.

Každopádně vzpomínka na aquapark byla jedna z těch lepších. Tím se totiž otevírají nové možnosti. Aquaplný tobogán, vířivky a jiných atrakcí, tedy možnost kvalitně stráveného času, zranění a utonutí je téměř jistota.

Druhý den hned na devátou ranní jsme v plně polní dorazili na místo. S igelitkou s plavkama, míčkem s chlebem, petlahví plnou jablečný šarón, šávy s uvaným dítětem, které chtělo už od nasednutí do auta "pá" a hrát "gól", jsem si byl v te nejsprávnějším náladě. Kór, když mi paní na pokladně prozradila, že otevírají až za hodinu. Tak jsme šli do přilehlého bufáče, kde Ěeněk nic nechtěl, ale když jsem si něco koupil, tak to najednou chtěla a pak mi to zničila.

Když se blížila desátá hodina, šli jsme si koupit vstupenky. Byl nejvyšší čas, jelikož Ěeněk bufáčem již podmanil, pobíhal stále dokola a vyhrazoval si prostor, který mu podle něho patřil. Po zaplacení jsem dostal š na náramku a s pevným přesvědčením toho, že šip ztratím, nebo ho Ěeněk vdechne, jsme prošli turnikety a radovánky byly takřka na dosah.

Tak nějak jsem počítal s tím, že šatny budou oddělené, což jsem bral jako samozřejmost, tedy jsem byl ve zaskočen, když jsem zamířil do šatny jedné z kojí se skřínkami a nachytl zde dvě nahatý šenský s malými dětmi, že aquapark pro nás tímto skončil, jelikož budu označen za úchyla, budeme já - úchyl a Ěeněk - syn úchyla a možná budoucí úchyl, hnání rozhořeným personálem s loučemi a vidlemi na míle daleko. Nic z toho se však nestalo. Šenský na sebe akorát rychle hodily ručníky a bavily se dál, jako bych tam nebyl. Jim jsem šná nevěděl, ale ony vadily mě. Byl jsem přesvědčen o tom, že vyčkávají na místě, až se zašnou převlékat a nakonec se vysmějí, protože tom není pochyb. To je totiž prioritou věch. Nachytl mě nahého a demoralizovat mě výsměchem.

Velmi líně jsem začal vysvlékat alespoň Ěeška a šekal, až ty dvě slepice vypadnou. Ty se vůbec neměly k odchodu a klábosily. Bavily se o svých dětech, které byly stejně staré jako Ěeněk a zřejmě se přeměňaly, kdo má zážračný šarón. Dcera té první už umí normálně mluvit a říká si už i o nočník. Ta druhá kontrovala tím, že syn umí sám jíst s vidličkou a začíná i používat nář. Na to přihodila ta první, že její dcera umí pát anglicky, což to zajímavý rozhovor. Já jsem se jenom smutně zadíval na toho svého malého lumena, který si zasekl nohu mezi topením a zdí a chtěla si jí uhrýzat, aby se osvobodil, odevzdaně jsem si povzdechl, zmatené dítě, které nevědělo, která bije, jsem vyklínil z poza radiátoru, a šli jsme do jiné kóje. Tam nikdo nebyl a tam jsme se převlékli do plavek.

Cesta do aquaparku vedla skrz sprchy, které Ěeněk bojkotuje, a kolem velkého plaveckého bazénu. Jakmile Ěeněk uviděl bazén, zazářil mu oči, vykřikl "babá" (to znamená bazén, banán nebo babička. Popřipadě to máš u profi za anglické slovíčko a dmout se pýchou), načež se rozeběhnul k bazénu, do kterého hlasitě upadnul a plnětší pomalu klesal ke dnu.

Plavčík, který opodal ležící sedl obrýlen slunečními okuličky na plastové šidlice a povýšeně točil na hlavy visáčkou připevněnou tkaničkou od bot, nezaváhal, zapískal na píšťalku a zakřičel, že z okraje bazénu do vody neskáče. Tím jeho práce skončila, a aby potvrdil svou absolutní autoritu, vykřikl výkřikem.

Nebyl ani čas si pomyslet, jak je plavčík úplně na hovno, protože jsem bleskurychle odhodil igelitku s míčkem, chlebem a šávou a oblečením a skočil do vody za Ěeškem, abych ho vylovil. Dobrá věc se podařila a dítě bylo zachráněno. Plavčík, který mezi tím ze své plastové šidlice z mé nezázně upadnul a spolknul výkřikem, nepřítelně píšťalku, sbíral se ze země a s hulákáním, že do bazénu se kurva ze strany bazénu neskáče, utíkal směrem ke mně, aby mi udělal napomenutí. To on totiž má š, takovou on má moc. Naštěstí bhem svého zblášeného bznovu upadnul, upustil píšťalku do vody a ztratil svou visáčku na tkaničce, takže nás nechal v klidu projít a začal hledat své propriety.

Za plaveckým bazénem jsme prošli turniketem a před námi se otevřel mohutný areál aquacentra. Ěeněk si zřejmě myslel, že jeho pádem a tonutím v plaveckém bazénu vodní hrátky pro dnes zdárně ukončil, takže chtěla o pá.

I zde byl plavčík, který měl na starosti celé aquacentrum, a bylo na něm vidět, že si je vědom své odpovědnosti, pro vypadal zamyšleně. Zřejmě o své práci přemýšlel, a to je dobře.

Vzal jsem Ěeška i přes jeho protesty, že on opravdu chce jít pá, do náruče a vkročíli jsme do centrálního bazénu. Bylo vody zhruba po prsa a věde ze stran stříkala voda z různých dřmyslných trysek. Dřmyslné trysky ho nenadchly, tak jsme prošli centrálním bazénem až do míst, kde se napojoval na divokou šeku. Divoká šeka byla takový kruh, kde cirkulovala voda a šlovka tlažil proud přád dokola po obvodu kruhu korytem. S velkou slávou jsme naskočili do divoké šeky a asi dvakrát dokola jsem se nechal s Ěeškem v náruči unášet proudem, než jsem

usoudil, že to je nuda.

Pokusil jsem se tedy divokou věku opustit zpět do centrálního bazénu, avšak to se nezdařilo. Musel jsem se tedy nechat jet jednou proudem uvnitř dokola, abych se pokusil vystoupit. To se opět nepovedlo. Soustavné nevyspání a celková únava patrně mohla za to, že jsem neměl síly opustit divokou věku.

Asi půl hodiny jsme se točili poád do kola a já jsem čekal, kdy už to půjde a kdy už půjdeme ke dnu a utopíme se. Když už jsem se rozhodl, co mohl, aby situaci zachránil a dloubal mě do oka. Když už bylo fakt do tuhého, jsem se spěchal plavě vylovil nás násadou od kotlet. Podíval jsem se ho, zda mě už s takhle malým dítětem na tobogán. Plavčík řekl, že je mu to jedno, čím mě mi dal nejen jasný signál, že to mám povoleno, ale také potvrdil svou lásku ke svému zaměstnání.

Natěný jako malý kluk jsem s čekem vyklusal schody, dal si ho na klín, poád se odrazil a vyrazili jsme tobogánem vstíc závitkám. Asi po deseti metrech ploučivé jízdy jsme se v tobogánu zastavili úplně. Prostě to nejelo. Proud vody mě bít do zad, čekám, že chce pá, a byli jsme zaseklý někde v první třetině tobogánu.

Tak zhruba po deseti minutách stídavého plazení a šoupaní jsme se konečně doplahoili do ústí tobogánu, kde už na nás čekal netrpělivý plavecký instruktor. Dokonce mě založené ruce, takže to muselo být vác jeden (asi dvacetiletý floutek mi začal rovnou tykat, že jsem absolutní idiotství), v tobogánu se jezdí jenom na nafukovacích kruzích. Za první je to napsaný nápisem jak kráva hned u schodů a za druhý nahoře hned vedle nástupu na tobogán máš; asi deset nafukovacích kruhů. Inu, takže se s ním dohadovat. Podle mě byla chyba na obou stranách a takže hledat viníka.

Po absolutním úspěchu na divoké věce a tobogánu jsme se s čekem odebrali do víivky. Tam byl ček konečně šťastný. Jakmile voda začala mohutně bublat, foukal do vody a asi děl, že ty všechny bublinky děláš nebo nevím. Naproti nám napolo seděl a napolo ležel postarší pán, který neměl žádný výraz v obličeji, ani se nehnul, nechával se probublávat skrz naskrz a podle mě byl mrtvý. Vypadal, že se v té víivce vaří už druhým týdnem, si chtěl na pána sáhnout, ale já jsem mu to raději nedovolil.

Ve víivce jsme strávili hodinu. Bylo to příjemné a vypadalo to i bezpečně, takže nebyl nutný zásah plavčíka. Ček vesele bublal a pán naproti nám se za celou hodinu ani nepohnul, takže o jeho uvažování již nebylo pochyb.

Po hodině ve víivce jsme odpoatí opustili aquapark a kolem plaveckého bazénu skrz sprchy zavítali do šaten. U vchodu jsem zaplatil dvě kila jako pokutu za ztracený šátek, v bufě s mladým dali napůl párek v rohlíku a jelo se domů.

Bylo to hezké dopoledne. Takové klidné a uvolněné. Byli jsme oba velmi odpoatí. Velmi odpoatý ček samozřejmě oběděl, kdy jsem ho dal naivně spát, neusnul ani náhodou a museli jsme hrát "gól" dlouho do noci, aby se aspoň trochu unavil a na pár hodin se prospal. Z víivky jsem měl dva týdny vyrážku na těle a ček dostal zánět prsu. Ale já bych nad aquacentrem hátil nelámal. Jednou se tam jistě opět vrátíme. DOMINIK LANDSMAN <http://fotruv-denik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)